

KIS KÖNYV

Szerkeszti Forgó bácsi.

... ÁGYÁHOZ GYŰLTEK. (Lásd a 68. lapon.)

LIX. köt. 5. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1900. július 29-én.

A HÁROM BOSZORKA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

SZIDIKE nagyon kedvetlenül nézett Zoltán után, mikor ez kurtán-furesén ott hagyta őt a kapufélfánál.

— Nem várhatott volna, amíg együtt sétálhatunk ki? duzzogott. Hiszen látta, hogy én is nagyon szeretném tudni, kicsoda-micsoda az az ő százesztendőös boszorkája. Most még ugy sincs semmi szórakozásunk ezen az idegen helyen, csak báméskodunk.

Tehát báméskodott és ebben néhány percz mulva hűségesen segített neki a ház öreg felügyelője, aki pipázgatva állt ki szintén a kapuba és illendőnek vélte, hogy szóval tartsa a leánykát, mint a ház új lakosát.

— Hogy tetszik a kisasszonykának a mi fürdők? kérdé. Ugy-e szép?

— Még nem igen ismerem, nem is igen voltam kint a házból.

— No, majd megismeri. Mert bizonyosan hosszabb ideig maradnak itt, ugy-e?

— Nem tudom . . . Attól függ, mit fognak az orvosok beteg testvéremnek ajánlani.

— Persze, persze! Ugy láttam, nagy beteg szegény. Ugy köllött leemelni a kocsiról. Nem tud járni?

— Csak nagyon kinosan, hát otthon az orvosunk megtiltotta.

— Hm, hm! Bizonyosan eltörte a lábát.

— Nem éppen. Elesett . . . még a mult tél elején . . . ó! nagyon jól emlékszem még a napjára is, mert épp az én születésem napjára készülődtünk és aztán olyan szomorú nap lett belőle! Az öreg orvosunk nagyon megijedt, valami in-rándulást emlegetett, de azt én nem értem. Hanem szegény

Sarolta nénikém egész télen át nagyon rosszul volt, nagyon lefogyott, elgyöngült s az otthoni doktorok azt mondták, hogy talán ez a fürdő segít majd rajta.

— Okosan mondták. Ó, a mi fürdők csoda-fürdő, ezer meg ezer beteg gyógyult már itt meg. Nincsen ilyen gyógyviz heted-hét országban sem, de jönnek is ide betegek még idegen országokból is, alig győzik az orvosaink.

— Akkor hát több dolguk van, mint otthon a mi jó öreg doktorunknak, aki régebben, mikor a nénikém még egészséges volt, tréfásan mindig pirongatott bennünket, miért nem teszünk már szert egy kis köhögésre vagy bárányhímlőre, hogy neki is akadjon már egy kis dolga. Jaj, de már azután nem nevetett ám, mikor szegény Saroltának olyan nagy baja támadt, hogy azt sem tudjuk, kilábol-e belőle!

— Nem köll félni, kisasszonykám! Itt a mi fürdőkben muszáj neki meggyógyulni. Láttam, mikor bementek a doktorok hozzá . . . majd rendbe igazítják azok.

Szidikének jól esett ez a biztatás, de a figyelme most hirtelen másfelé fordult. Beszélgetés közben eddig is érdeklődve nézegetett az utcára, ahol nagy tarkaságban mozgott a sok ember, kocsi, sok beteg pedig kerek nagy székekben tologattak, ami félig-meddig szinte vigasztalásul szolgált Szidikének, mert, lám, más is van itt nagybeteg, aki a híres fürdőtől várja gyógyulását. De ami most oly nagyon a szemébe ötlött, az nem ilyen beteg volt, hanem egy nagy urasági hintó.

Nyitott nagy hintó volt ez, régi divatu bárka, akkora, hogy mindenik ülésén kényelmesen elfért volna három-három ember. A hintó elé hozzá illő két nagy ló volt

fogva, olyan kövér, mintha hizlalóból került volna ki és még azt a nagyon csöndes ügést is, melylyel haladtak, fölötte alkalmatlan és fölösleges erőfeszítésnek tartanák. A kocsis tökéletesen hozzá illett a lovaihoz, éppen olyan elhizott volt és éppen olyan lustának látszott; no de engedte is, hogy a két kövér ló oly lassan koczogjon, ahogy nekik tetszik. Nekik pedig ugy tetszett, hogy akármelyik gyalogos ember versenyt sétálhatott volna velök.

Méltó társa volt a kocsisnak a mellette ülő inas: szakasztott olyan elhizott és olyan álmos képű. Sőt, mivel gyepőt és ostort sem köllött tartania, néha szinte ugy látszott, hogy elszundikál, mindjárt lepottyan a bakról. Olybá tünt föl az egész jármű, mintha valami elvarázsolt kastélyból, száz éves álom után ébredne, került volna elő; ámbár minden esetre jó tündér viselhetett rá gondot, mert ódon szinezete mellett viszont kifogástalan épségben és rendben volt minden. A lovak szerszáma ragyogott, a kocsis és inas libériájának fényes volt a drága posztója, csillogó az ezüstös gombja; maga a hintó pedig minden részében tiszta, fényes, mint a hogy nagyuri hintók szoktak lenni.

Ezt pillantotta meg Szidike s már a sajtáságos nagy hintó, a kövér két ló, lusta kocsis és álmos inas is szemébe ötlött; de még inkább megbámulta, mikor a hintó közelebb ért, azt, a ki benne ült.

Egyetlen egy nő ült a hat személynek való hintóban, egy már ugyancsak öreg nő, aki azonban aligha volt akár gyöngé, akár beteg, mert roppantul feszesen és méltóságosan ült ott (Lásd a képet a 69. lapon.), nem fordítva a fejét sem jobbra, sem balra, mialatt a hintó lassacskán előre haladt.

A gőgösnek látszó öreg asszony is teljesen bele illett abba a hintóba. Nagyon finom, drága holmi volt rajta, csupa selyembe, bársonyba volt öltözve, de minden olyan furcsa, ötven esztendő előtti divatu, a melyet ma senki sem visel. És mégsem ez volt a leginkább felötlő rajta, hanem maga az arca. Jól láthatta Szidike, a mint egészen közelében haladt el a hintó.

Fakó sárga volt az öreg nő arca, sovány, ránczos is; kampós hegyes orra messzi előre nyult az ábrázatából, fekete pár szeme pedig szurósan villogott. Egész arczatján rendkívüli szigorúság, kemény, szinte kegyetlen kevélység tükröződött, ugy hogy Szidike akaratlanul mondá halkan:

— Juj, de furcsa egy asszonyság!

— Ugy-e? szólt a házfelügyelő szintén halkan. Nem is tanácsos, hogy valakinek baja legyen ezzel a grófi boszorkával.

A lányka nagy szemeket meresztett az öregre, a ki, mialatt e nem éppen hizelgő szavakat mondta, nagyon alázatosan köszönt a hintó felé.

— No, ez már különös, jegyzé meg Szidike. — Hát ez is boszorka?

— Miért ne? Nem éppen szükséges, hogy a boszorka mindig csak szegényes vén anyóka legyen. Akad ám a büszke grófi hintóban is.

— Hát ki ez? És miért mondja boszorkának?

Az öreg házfelügyelő azonban ezalatt már nyilván jobban meggondolta a dolgot.

— Ne szólj szám, nem fáj fejem, mondá. Az ilyen uri kisasszonyka még valamikép összekerülhet ő méltóságával. Nem mondtam én semmit!... ha mondtam is, nem ugy értettem...

És minden további kérdezősködésnek alaposan elejét vette azzal, hogy befordult a házba, faképnél hagyva Szidikét.

A hintó ezalatt odább haladt, lassacskán el is tűnt az utcza sarkán. Szidike még azután is jó ideig bámult utána, míg végre meggyőződött, hogy már nem lát semmit. Ekkor ő is sarkon fordult és vissza tért a szobájába, miközben nevetve szólt magában:

— No, most már nem bánom, hogy itt hagyott Zolti. Legalább én is fölfedeztem valamit. Ha neki van boszorkája, nekem is van. És az enyém különb ám sokkal, mert hintón jár. Csak jönne már Zolti, hogy elmondhatnám neki!

Zoltán azonban még sokáig nem jött s a leányka jó sort unatkozott, mert a beteg testvérehez sem mehetett.

— Jaj, de soká tanakodnak azok a doktorok!

Végre mégis megszűnt a csönd. Ajtózárás, hangos beszéd hallatszott. Bizonyosan az orvosok távoznak. Egy-két percczel később pedig nagy robajjal Zoltán rontott be.

— Épp most mentek el az orvosok, látam, mondá. A néni izenni fog, hogy most már bemehetünk Saroltához. Hát bele sem fogok, pedig tudok ám ujságot.

— De én is tudok! felelé Szidike diadalmasan. Van itt egy második boszorka is, még pedig különb a tiednél.

— Ugyan? És ki az? Hol van?

Szidike elmesélte, mit látott, hallott és nagy öröme Zoltán eléggé érdekesnek találta a dolgot, hogy végig hallgassa. De aztán mégis csak fitymálva mondá:

— Különös, de ha tulajdonképen nem tudsz róla semmit, hát akkor nem sokat ér az egész.

— No bizony! Te sem sokat tudsz a te százesztendő boszorkádról.

— De igen is, én már tudok valamit. Egyenest azon az uton mentem, amelyen az én boszorkám és mikor az utcza végére értem...

Mit látott az utcza végén, nem mondhatta meg, mert benyitott a szobaleány.

— Sarolta kisasszony azt izeni, hogy szeretné látni a kisasszonykát és az urfit.

Rögtön elfelejtettek minden egyebet és siettek a beteg szobájába.

— No, megtudjuk végre, mit mondtak az orvosok, szólt Zoltán.

— Jaj, csak rosszat ne hallanánk! aggódott Szidike.

Aggodalma kissé csillapult, mikor beléptek a beteg szobájába és meglátták kedves testvéroket. Ez már felnőtt, nagy leány volt s halvány, de majdnem derült képpel fogadta őket, amint ágyához gyültek. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Gyertek már, gyertek, kedveseim! mondá. Ma joformán egész nap nem látalak. Most pedig magam akarom nektek a jó hirt megmondani...

— Jó hirt! kiáltott fel Szidike ujjongva. Akkor hát az orvosok jóval biztatnak.

— Halljuk, halljuk! szólt Zoltán. Mit mondtak? Igérték, hogy meg fogsz itt gyógyulni?

— Már a mennyire tehatték, igérték. Azt mondták, hogy teljes gyógyulást remélhetek, ha pontosan követem a tanácsukat.

— Az természetes, jegyzé meg Zoltán nagyon határozottan. A doktorok már ilyenek, mindahányan. Otthon is a jó öreg doktor bácsi milyen kemény tud lenni, ha egyszer valamit rendelt. Hát most te is szépen engedelmeskedel.

— Nagyon bölesen beszélsz, tudós öcsikém; csakhogy itt most ez a dolog nem csupán engemet érint. Mindjárt az első feltételük nagyon bajos.

— Mi az? kérde Szidike.

— Az, hogy legalább két hónapig kell itt maradnom.

— Hm! Az bizony nagy idő, de ha kell, hát kell, vélte Zoltán.

— Ezzel is kurtán bántál el, felelé Sarolta mosolyogva. — De gondold meg, hogy apácska milyen hosszú időre marad egyedül!

— Persze, persze! De ha gyógyuláso

... FESZESEN ÉS MÉLTÓSÁGOSAN ÜLT OTT. (Lásd a 67. lapon.)

igy kívánja, jó apácskánk megtesz mindent, mondá Szidike.

— Magam is hiszem. Ámde itt vagytok ti ketten is . . .

— Itt vagyunk? No, persze hogy itt vagyunk, szólta Zoltán. Miért volna ez baj?

— Mert attól tartok, hogy rövid idő múlva nagyon bele untok az itteni időzésbe, el lesz rontva az egész vakációtok.

— No, ha nagyobb gondod nincs, ettől ugyan nyugodtan alhatol. Találunk mi magunknak való szórakozást. Kivált ha

Lujza néni megengedné, hogy Szidike eljárhasson velem sétálgatni, kószálgatni. Majd vigyázok ám én kisaszony hugoskámra.

Az öreg néni jót nevetett.

— Ó, tudom, milyen komoly férfiú vagy, mondá. — De hát ezt a kivánságtokat kénytelen leszek teljesíteni, mert azt valóban nem kívánhatom, hogy ti is naphosszat itt üldögéljete a beteggel.

— Jaj, szegény Sárókám! szólta Szidike a beteget megölelve. Hiszen talán csak te sem maradsz örökké itt a szobában?

— Nem, kedvesem. Minden nap ki fognak vinni kerekesszékre, egyik nap a fürdőházba, másik nap a gyógyforráshoz, a hol a vizet fogom inni.

— Ez nem éppen sok, vélte Zoltán. Egyik utcából a másikba, mindig csak ugyanoda.

— Igaz, de egyelőre nem lehet másképp. Az orvosok azt is nagyon ajánlották, hogy naponkint ránduljak ki kocsin a szabadba, a közeli erdős tájakra, jó levegőre; de már ez nagyon bajos, a bérkocsi nagyon sokba kerül, pedig már így is tömérdek költséget okozok jó apácskánknak.

— Ejnye no! Ez már baj! Beh kár, hogy nem hoztuk el hazulról a kocsinkat, lovainkat, jegyzé meg Szidike.

— Kis buksi! Apácska nem lehet meg otthon a kocsi nélkül. Majd csak beérem én azzal, hogy a kerekesszékre néha eltolgatnak a séta-térre is. Csak ti legyetek itt vigan és elégedetten, kedveseim, akkor megnyugszom. Most menjete a szobátokba. Fülkelek és irok levelet apácskának. Ebéd után majd elviszitek a postára.

— És szabad lesz egy kicsit odább is sétálnunk, ugy-e, kedves néni? kérdé Szidike.

Zolti már sokfelé járt, de én még jóformán semmit sem láttam a fürdőből.

A néni megadta az engedélyt s a két testvér mindenképen megelégedve tért a szobájába, a hol Zoltán végre elmondhatta, mit tud ujat a százesztendősboszorkáról.

(Folytatása következik.)

NYUSZIKÁÉK OZSONNÁJA.

(Képpel a 73. lapon.)

BIZTOS, bátorságos zugoeskában kényelmes hajlékuk van Nyuszikáéknak. Mint szelid házi nyulacsókák, meg is vannak elégedve a sorsukkal, nem kíváncznak ki a szabad mezőre, ahol jobban lehet ugyan futkosni és ficzkádozni, de ahol róka, bagoly, no meg puskás ember is jár. Beérik ők azzal, hogy néha az udvaron sétálhatnak. Itt is van ugyan egy gyanus szörnyeteg, a Ficsur kutya; de igazában ez sem bántja őket, tudja, hogy kikapna a gazdájától.

Minden jól volna, csak éppen az a bánatjuk van, hogy az udvarral szomszédos kertbe nem szabad ellátogatniok. Pedig ott volna ám csak boldogság a séta! Ott terem a sok remek saláta, káposzta, a miről Nyuszikának még álmodni is gyönyörűség. De hajh! Ebből a boldog paradicsomkertből ki vannak zárva.

No, de itt van Marcsi, a jó Marcsi, aki vigasztalást tud számukra. Marcsinak a gondjára vannak bizva és ő jól tudja, mire fáj minden Nyuszikának a foga. Ime, most is hozott egész rekesznyi pompás friss salátát.

— Nyuszi! Tapsi! Itt az ozsonna!

Nem is hivatják magukat kétszer, de ó! az a hamis Marcsi úgy megkinozza őket! Magasra tartja a remek csemegét.

— Meg kell ám szolgálalni érte. Aki ügyes, megkapja.

A fiatal Nyuszi és Tapsi két lábon állva nyujtogatják fejüket a csemege után,

lesik sováran, mikor hull le, de csak nem jutnak hozzá. A fortélyos öreg Fülel nem erőlködik, sőt eleinte úgy tesz, mintha csöppet sem törődne a friss csemegével. De aztán egyszerre csak nagyot ugrik és kikapja Marczinak a kezéből a salátalevelet.

— Lám, ti buksi fiatalok! szólt Marczin nevetve. Hiszen jól tudtok ugrani, tanultatok hát az öregtől ügyességet, szemeséget is.

El is tanulták Nyuszi és Tapsi rögtön. Vigan szökdécselve kapdosták el a jó csemegét. Marczin meg volt elégedve.

— Nagyon jól van, nyuszikáim! Most már megszolgáltatok, a többit könnyen kapjátok.

Eléjük borított egész halom friss levelet s Nyuszikáék boldogan majszolgtatják.

— Így már nem éppen baj, ha be sem eresztenek a káposztás kertbe.

REJTETT NÉV.

A S
P H
B S
Y O
F

A kiinduló pontot megtalálva és jobbról balra minden negyedik betűt olvasva, egy magyar város nevét nyerjük.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

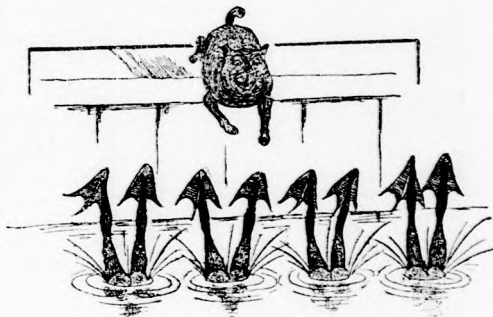
„Andersen válogatott meséi.“

Fordította MÓKA bácsi. Hat szín-nyomatú képpel, díszes kötésben.

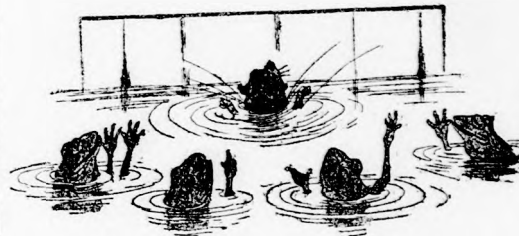
HETYKE MOPSI.

Mély víz partján négy Brekeke
Kényelmesen hevergete.
Egyik olvas, másik pipáz,
Kettő pedig csak úgy meláz.

Hetyke Mopszi hogy épp ott jár,
Gonosz tervet forral mindjárt.
»Megöllek mind!« S ront rájuk,
Le a vízbe is utánuk.

Meg is bánta, szó a mi szó!
Mert biz' ő nem híres uszó.
Jó, hogy elve jutott partra,
A négy béka csak kaczagja.

VAD LACZI AJÁNDÉKA.

Csecsés legény a Flórián,
Nincs hiba a kamúslóján,
Máslójának sincsen párja:
Az utcát nagy büszkén járja.

Vad Laczi fent az ablakban
A mint látja, szól vásottan:
»Flórián, nagy hibát látok:
Kalapodon nincs virágod«.

»Nincs ám, urfi! Biz' adhatna,
Van ott elég az ablakba'«.
»Szívesen!« Szót köceti tett:
Ledob egy — egész cserepet!

Lent van a virág legottan,
Flóriánnak feje koppan.
Tán egy kicsit be is horpadt,
S a szép kalap, — az beszakadt.

Névet Laczi. »Ugyetlen, te!
Kaptad vón' el a kezembe!«
Flórián nyög. »»Rossz portéka!
Soh' sem kell több ajándéka!««

NYUSZIKÁÉK OZSONNÁJA. (Lásd a 70. lapon.)

A VARÁZS-LIGET.

— Mese. —

(Képpel a 77. lapon.)

HOL volt, hol nem volt, valamikor réges régen, a jó tündérek és gonosz sárkányok idejében volt egyszer egy deli királyfi, akire az apjáról nem igen maradt egyéb egy jóféle kardnál meg egy szép paripánál. Azaz hogy maradt volna rá, mint kisebbik fiura, egy darabka ország is, de olyan kicsi, hogy a királyfi röstelt vele vesződni.

— Tudod mit, bátyám? mondá egy napon a testvérenek. — Neked adom én ezt az én csöpp határomat, te ugy is bajlódol a tiéd-del, hát egy füst alatt ennek a dolgát is eligazithatod.

— Azt megtehetem ugyan, de, édes öcsém, a kevés is több a semminél. Mit csinálsz, ha semmid sem lesz?

— Van jó lovam, jó kardom, igaz bátorságom. Hát szétnézek egy kicsit a világban, talán kedvez a szerencse, akad olyan tenni valóm, a mivel inkább érdemes vesződni, mint itt ezzel a fertály vármegyével.

— Jól van, hát próbáld meg. Ha nem boldogulsz, mindig haza térhetsz, vissza adom az országoeskádat.

Mert jó testvérek voltak, egyik sem kívánta a másiknak a kárát. Az öregebbik jókora zacskó aranyat is adott az öccsének, hogy az uton semmiben se legyen hiányossága. Aztán meleg öleléssel köszöntek el egymástul.

Vigan lovagolt a fiatal királyfi neki a világnak, hetedhét országon is tul járt és hogy még nem akadt semmi különösebb szerencséje, azon sem nagyon busult, hanem vándorolt odább. Végre eljutott egy nagy birodalomba, melynek a királya valamikor

jó barátja volt a fiatal királyfi néhai apjának. Itt persze nagyon szivesen látták.

Szivesen, de éppenséggel nem vigan. Nagyon szomorú volt az öreg király is, a királyné is, hát természetesen az egész udvari népség szintén ahhoz szabta az ábrázatját.

— Itt valami hibának köll lenni, gondolta a királyfi.

Volt is, még pedig öreg hiba; megtudta mihamar, maga is elszontyolodott tőle.

Még pedig ott volt a hiba, hogy nem messzire a királyi palotától gyönyörű liget terült el, olyan nagy, hogy igazán senki sem is tudta, hogy mekkora. A legesodálatosabb bokrok és virágok pompáztak ottan, ritka madarak bübájosan zengtek és csattogtak a fákon; a ki látta, hallotta, már messziről álmélkodva és gyönyörködve sietett oda. — és itt kezdődött a hiba. Mert a ki betette a lábát a ligetbe és tul volt a legelső bokrokon, az soha sem került többé vissza. Hová lett, mi lett belőle, senki sem tudta, de nem is tudhatta, mert ha valaki megindult, hogy odamaradt kedveseit megkeresse, no, hát az is oda vezett.

Minél többen tüntek el, persze annál több olyan megszorodott ember volt, a ki meg akarta keresni ki a fiát, ki a lányát, testvérét, apját, anyját és ha neki indult, hát maga sem került többé elő.

— Kipusztul az egész országom! szólt aggódva az öreg király. Segíteni kell a bajon.

Segített is, még pedig olyaténképen, hogy magas kőfalat építettett a veszedelmes varázsliget elé, ugy hogy többé senki sem mehetett be. De még azt is keményen megparancsolta, hogy ennek a falnak se merjen senki még csak közelibe se menni.

Ily módon elejét is vette a bajnak és jó ideig nem volt többé semmi veszedelem. Nem is lett volna azontul sem, ha egy szép napon a király egyetlenegy lányának eszébe nem jut, hogy éppen ezen a tájékon sétáljon. Váltig ellenkezett a hopmesterné, hogy forduljanak vissza, itt nem szabad sétálni, a király megtiltotta; az akaratos királykisasszony azt felelte:

— Nekem szabad. Majd megengesztelem én felséges apuskámat, ha megtalálja haragudni. O, mily pompás illat árad a kerítésen tulról! És mily gyönyörűen zengnek ott a madarak! Mégis bosszantó, hogy nem mehetek oda!

Egyszerre csak, honnan, honnan nem, egy ugyancsak furcsa köntösű, hegyes süvegű, nyájasan vigyorgó kicsi asszonyka toppant eléje.

— Miért ne mehetnél oda, szépséges királykisasszony? mondá. — Ha akarod, bevezetlek.

— De mikor nem lehet a fal miatt!

— Tudok én közel rést a falban. Ott be lehet osonni.

— Akkor be is kukkantok egy kicsit.

A hopmesterné rekedtre kiabálta magát, hogy »nem szabad! nem szabad!«; de az akaratos királykisasszony már messze járt a hegyes süvegű kicsi asszonynyal. Futott utánuk a hopmesterné, látta is, a mint egy résen átosontak; de mikor ő is odaért, hiába kereste a rést a falban. Annál jobban hallotta, a mint a tulsó oldalról egy gunyos hang kiáltja:

— Jelentheted a királyodnak, hogy megfizettem neki. Elzárta tőlem a népét, hát megkaparítottam a leányát. Nem is látja soha többé!

Lett nagy ijedelem és szomorúság a királyi palotában. Töretett most már a király maga kaput a falba, küldött bátor és ügyes embereket a kedves egyetlenegy leánya keresésére, — de egyik sem tért vissza. Igért a király nagy jutalmat annak, a ki vissza hozza a leányát, akadt is eleinte néhány elszánt vitéz, a ki bemerészkedett a varázsligetbe. Ezek is mind oda vesztek. Végre is hát persze senki sem vállalkozott rá többé. Sötét bánat borult a király házára.

Ezeket tudta meg a vendég királyfi s nem csoda, hogy így aztán neki magának is borúsra vált a kedve. Nagyon sajnálta az öreg királyt és királynét, meg az eltűnt királykisasszonyt; de hát mit tehessen ő ott, a hol annyian hiába próbálkoztak!

Eltűnődve sétálgatott a palota kertjében, leheveredett a fűbe és gondolkozott, de nem igen jutott semmi okos gondolat az eszébe. E helyett egyszerre csak nagy zümmögést és suhogást hall s a mint fölpillant, látja, hogy egy fekete madár üldöz egy méhecskét... még egy szempillantás és bekapja.

— Ej, te csunya madár, mit bántod ezt az ártatlan méhecskét? szólta a jó szívű királyfi. — Hess te! Keress magadnak más elemőzsiát.

S a süvegével nagyot csapott a madárra, mely dükös rikkantással menekült el.

A méhecskét is érte egy kicsit az ütés, leesett, de hamar felröppent és zümmögve szálldogált a királyfi feje körül. És, furcsa! mintha értette volna a zümmögést, mintha a méhecske ezt mondta volna:

Jó királyfi, hála neked!
Életemet megmentetted.
Méhek királynéja vagyok
És adósod nem maradok.

Barátságosan nevetett a királyfi.

— Szívesen tettem, méhecském. És ha jó mézzel ajándékozol meg, elfogadom, mert nagyon szeretem.

A méhecske elröpült, a királyfi pedig nem gondolt rá többet, hanem a maga dolgán törte a fejét. Végre el is szánta magát. Beállított a király elé és kijelentette, hogy el akar menni a varázs-ligetbe, megkeresi az eltűnt királykisasszonyt.

— Dehogy engedem én azt! felelt ijedten az öreg király. Te is éppen csak úgy oda vesznél, mint már annyian.

— Egy életem, egy halálom, hát már én csak megpróbálom, szolt elszántan a királyfi. Ha oda veszek, jó ügyért veszek el. De nem is bizonyos az, helyén van az eszem s jó kardot fog a kezem.

Semmikép sem birták visszatartani, hát végre is engedték, hogy menjen. Elkísérték a fal kapujáig s a királyfi habozás nélkül lépett be a varázs-ligetbe.

Még be sem tette egészen a lábát, mikor nagy döngést, zümmögést hall a feje körül. Méhecske röpödött előtte s mintha ráismert volna, a zümmögéséből pedig mintha ezt hallotta volna:

Jó királyfi, eszeden járj!
Mert különben nagy veszély vár.
Ne nézz balra, ne néz jobbra,
Maradj mindig a nyomomba.

Hallani hallotta ezt a királyfi, de csak úgy fél füllel, mert egészen másra irányult a figyelme. Nem nagyon messzire, gyönyörű rózsá-lugasban, sugár termetű leányzót pillantott meg, a ki élénken integetett feléje és a lugas elé is mutogatott, a hol egy nagy eb feküdt.

— Ez nem lehet más, mint a királykisasszony! gondolá a királyfi. — Lám,

hamar rátalálok. Bizonyosan az a mérges nagy eb nem ereszti... No, azzal hamar végzek.

Sietve ment a lugas felé, de mindenféle árkot, tövises bokrot köllött megkerülnie. Egyszerre csak azt veszi észre, hogy nem lát se lugast, se lányt, se kutyát.

— Ejnye no! Olyan közel volt, mégis eltévesztettem. No, emerre köll lennie, mindjárt rátalálok.

Kanyarodott jobbra, kanyarodott balra, előre, meg vissza, de a lugast csak nem látta, hanem e helyett olyan sűrű bozótba jutott, hogy mozdulni alig tudott. Most már boszankodott saját magára.

— Hirtelenkedtem... Alkalmasint csak káprázat volt...

Megint hallotta feje körül a zümmögést:

Jó királyfi, halgass reám!
Ne indulj káprázat után!
Ne nézz balra, ne nézz jobbra,
Járj csak mindig a nyomomba!

Most már jobban hallgatott a királyfi erre az intésre.

— Talán csakugyan jót akar ez a jó méhecske. Próbáljuk meg.

A méh-királyné lassan röpült előre, a királyfi hiven követte. De biz még néhány-szor megtántorodott. Egyszer mintha a saját maga jó lovát látta volna nem messze legelészni, fölnyergelve, fölkanatározva.

— Nem tudom, hogy került ide, de jó, hogy itt van. Sokkal jobb lesz lóháton, mint gyalog.

A mint azonban a pázsitos mezőn megindult feléje, egyszerre csak süppedékes ingoványba jutott, alig-alig birt kigázolni. Egy ideig hiven követte újra a méhecskét, de a mint a sok járástól tikkadtan egy csörgedező forrást pillantott meg, oda sza-

ladt, hogy a szomjuságát oltsa... hajh!
de amint odaért, a forrásból víz helyett
ezer meg ezer bős darázs rontott reá,
talán holtra is csipik-szurják, ha idején el
nem menekül.

Végre is megokult annyira, hogy nem

nézett többé sem jobbra, sem balra, hanem
követte zümmögő kis vezetőjét, akármilyen
csábító dolgokat látott is. És ime, nem
sokára ismét látja a rózsza-lugast, az inte-
gető leányt és a mérgesen vicsorgó ebet.
Most már annyira bizalmatlankodott, hogy

... OROSZLÁN FEKÜDT OTT MELLETE. (Lásd a 79. lapon.)

nem igen akarta hinni, amit lát; de a
méh-királyné azt zümmögte:

Ez most már nem káprázat ám,
Akit látsz, az: a királylány.
Mentsd ki s gyorsan fussatok el,
Mig a gonosz nem ébredt fel.

Kirántotta kardját a királyfi és rohant
a lugos felé. Az óriási eb egy pillanatig
dühösen vicsorgatta rá a fogait, de aztán
rettenetes vonítással elfutott.

— Annál jobb! mondá a királyfi.
Pedig hejh! dehogy volt az jobb!

A királykisasszony ujjongva sietett ki a rózsalugas börtönből és hálálkodni kezdett a bátor királyfinak; de ez kézen fogta és gyorsan vezette az előttük röpködő méhecske után.

— Gyorsan, gyorsan, szép királylány! Még nem vagyunk túl a bajon.

De nem ám! Mialatt futottak, folyvást hallották azt a rettenetes eb-vonítást, szinte megborzongtak bele. Nem is hiába. Mert egyszerre csak, mikor messziről már látták a kaput, ki termett a hátuk mögött? Az a hegyes süvegű boszorka. És gunyosan szól:

— Rajta, csak siessetek! Hü ebem jelt adott, elküldhettem elébetek a portásomat, hihih! Nosza, vitéz királyfi, vivj meg vele, mert biz' ő, amíg él, ki nem ereszt, hihih!

Már jött is rettenetes sziszegéssel egy borzalmas sárkány-kigyó szörnyeteg. Látára a királykisasszony félholtra rémülve futott messzire vissza és mi tagadás, a királyfi is megborzongott egy kicsit. De ő nem futott el hanem kardjával elszántan rontott rá a szörnyetegre. Rettenetes csapásokat mért reá, de ő! mit kellett tapasztalnia! Éles kardja mint valami hitvány száraz vessző pattant vissza a kigyóról, még csak meg sem sebesítette! A gonosz boszorka pedig kaczagott:

Rajta, rajta no, királyfi!

Nem fogja azt vas! Hihih!

Pár pillanat múlva a szörnyeteg körül tekergőzött a szegény királyfin és már-már agyon roppantja, ha a boszorka így nem szól:

— Jól van, szolgám, ereszd el. Hadd menjen a királylányhoz, nagy gyönyörűségem lesz benne, hogy most már kettesben fognak jajgatni. Jó mulatságot, hős királyfi!

Ha kedved tartja, indulhatsz újra kifelé, készen vár a hü portásom, hihih!

Persze, nem indult a királyfi, mikor ugyancsak keservesen meggyőződött, róla, hogy jó kardja és minden bátorsága hiábavaló a szörnyeteggel szemben. Nagyon elbusultan ballagott oda, ahol a szegény királykisasszony egy fa alatt zokogva hevert. Vigasztalta volna, de bizony nem igen tudta mivel. Rájok is esteledett s a királykisasszony kimerülten szenderült el, míg a királyfi sehogy sem tudott elszunyadni, hanem folyvást csak törte a fejét, mitevő legyen.

— Hogy bele vesztettem a játékba, abba bele tudnék törődni; de hogy megtaláltam a szegény királykisasszonyt és mégsem vihetem vissza bánkodó szüleinek, az nagyon keserű! sohajtá szinte haragosan.

Megint csak hallja a zümmögést:

Ninesen ám még minden veszve
És akinek volna mersze
Koczkáztatni az életét:
Ujabb próbát tehetne még.

— Jaj, méhecském! szólt ráismerve a királyfi, te eddig jól segítettél, köszönöm is; de hiába való minden újabb próba, mikor a vas nem fogja azt a szörnyeteg. Életemet én szívesen áldoznám, csak érne valamit!

— Érhet. Nem bizonyos, de érhet. Tudd meg, jó királyfi, hogy méhecske képében én a tündér-királyné küldöttje vagyok és már rég harcolok e gonosz ellen. Sok derék vitéznek voltam már itt vezetője, de ah! egyikben sem volt elég kitartás, elszántság, hogy csak odáig is jutott volna, mint te.

— Mi haszna, hogy idáig jutottam! sóhajta a királyfi.

— Megsugom, aztán gondold meg. Ember, ha még olyan vitéz is, meg nem küzdhet azzal a szörnyeteggel; de mégis van mód rá. Csak hogy ha ezzel a móddal is bele vesztenél, akkor halálnál keserűbb sors vár, mert élni fogsz, de nem mint királyfi, nem is mint ember, hanem mint elátkozott fenevad.

— Bármilyen legyen is sorsom, mondd, mit tegyek? Megpróbálok.

Zümmögött a tündér-méh, halgatta a királyfi.

A királykisasszony reggel, a mint felébredt, majd holtra ijedt. Mert ó jaj! egy óriási oroszlán feküdt mellette. (Lásd a képet a 77. lapon). Azt hitte, hogy menten széttépi. De nem! A rettenes fenevad csodás barátságosan nézett rá, szeliden megnyalogatta a kezét, aztán fölállt, megindult és hátra nézve inteni látszott a királykisasszonynak, hogy kövesse. Hát követte.

Egyenest a kapu felé mentek, de nem jutottak messzire, már visító kiáltozást hallottak s a hegyes süvegű boszorka toppant elő, láthatólag megszeppenve.

— Jaj az ármányos! kiáltá. — Rábirta a királyfit a végső próbára! De majd beleveszt ebbe is.

Elő gyorsan, hű sárkányom!
Győznöd kell az oroszlánon.
Ha nem győznöd le végképen,
Akkor, jaj! örökre végem!

Zugva-sziszegve rontott elő a sárkánykigyó szörnyeteg. Mikor a hatalmas oroszlánt megpillantotta, mintha megszeppent volna; de aztán annál dühösebben rohant rá. Ha megragadhatja, körül tekergőzhetik

rajta, akkor biztosan győz. De résen állt az oroszlán, megelőzte és roppant ugrással rajta termett és óriási szájába bekapta a sárkány kigyó-nyakát, el sem eresztette többé. Vergődött, hánykolódott a szörnyeteg iszonyuan, — mind hiába; az oroszlán csak annál erősebben fogta és végre keresztül harapta a nyakát, úgy hogy a sárkány feje lehullott. Tüzláng csapott ki a szörnyeteg fejéből s egészen elborította az oroszlánt, de csak egy percze. A mint a láng ellobbant, az oroszlán helyén ott állt győzelmesen a királyfi.

Feje fölött ott zümmögött a méhecske:

Győztél! Minden meg van nyerve.
Tönkre van a gonosz verve!

Éles vitás hallatszott a levegőből, — ott menekült söprűn lovagolva a gonosz boszorka, nem is látták soha többé. Ugyanabban a pillanatban köröskörül minden megváltozott: a varázs-liget eltűnt s helyén nagy mezőség terült el. Itt is, ott is mély álból fölriadva ugrottak talpra mindazok, a kik a varázs-ligetbe hatoltak és oda veszték. Örvendve fogták körül a királyfit és üdvözölték mint szabadítójukat.

Legjobban örült persze a királykisasszony, vagy talán még nálánál is jobban a királyfi. Azaz dehogy! Leg is legjobban az öreg király és királyné örvendeztek, mikor újra karjaikba ölelhettek szeretett lányukat.

Hogy a derék királyfit odább eresszék, arról persze szó sem lehetett. Feleségül kapta a megmentett királykisasszonyt s vele mindjárt az egész királyságot, mert az öreg király már nyugalomra vágyott. Csaptak is hetedhét országra szóló lakodalmat, még a koldus is pulykapecsenyét

evett és tokajit ivott rá, azután pedig boldogan éltek sokáig, amíg csak meg nem haltak.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIX. köt. 3-ik számában közölt rejtett név megfejtése:

Jég, ólom, kér, apad, ima, már, ókor, rügy
= Jókai Mór.

Helyesen fejtették meg: Nagy Ibolyka, Boros Margit, Rozsnyai Sárika és Lilike, Gáspár Géza, Ferenczi Margit, Badics Gizella, Gáldonyi László, Jurenák Gizi, Kornstein Egon, Kazy Livia, Loránt Elly, Csepreghy testvérek, Kövesi Jenő, Hollós László, Sidlauer Panna, Gyárfás Erzsike, Komlós Andor és Tibor, Leipniker Jolánka és Mátyás, Zsögöd Ferike, Forster Jolánka, Jurenák Irén, Lengyel Margit és Kálmán, Koós Miczike (Beteg vagy, hogy czeruzával irsz? F. b.), Kállay N. Ilonka, Zeiller Gizi, Adler Sarolta és Rudolf, Terge Józsi, Husz Miczike, Teőke Ilona, István és György, Milhófer Frida, Bedő Ilona, Kummerer Paula, Vámosy Loránt, Thaly Florence, ifj. Lukács Gyula, Kiss Margit, Andreánszky Pisti, Rechnitz Ilonka, Maruska Boriska, Engel József, Kovách Béla, Romeiser Márta és Jolán, Hercz Ilona és Sándor, Gergelyi Belluska, Grosszer Irén, Tolnay Irén, Moricz Török Vilma, Háry Irén és Juliska, Boros Emmike, Dobay Erzsike, Roth Sándor, Bühner Ernő, Veszter Ilonka, Kazy Péter, Molnár László, Riekl Ilona, Radó Terezi, Veress Gizi és Józsi, Blumenthal Sándor, Stern Jolán és Birike, Tiszti Lajos, Kovács Mariska, Péterfy Vilma, Braun Klára, Nedeczky Margit, Vész Andrea, Veisz Katicza, Friedmann Ernő József, Andriská Idus, Pap Lilike, Kovács Bella és Géza, Robitsék Magda, Bayer Anti, Szigeti Ilonka, Jörg Mariska, Endreffy Vilma, Naschitz Gyuri.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Milhófer Frida, Nagy-Kanisán*, kinek a jutalom-könyvet (»A tarka könyv«, százötven elbeszélés, gyermekek számára írta Hoffmann Ferencz, negyedik javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, diszes vászonkötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LIX. köt. 2-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Vész Andrea, Beros Emmike, Kövér Margitka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Augustin Mimi. Leveled illatos mellékletét épp oly kedvesen vettem, mint a soraidból kitünő szíves megemlékezést. Viszont melegen köszöntlek mindnyájatokat. — **Thaly Florence.** A lap küldésére vonatkozó soraidat átadtam a *kiadó-hivatalnak*, a melyhez ha egyenest fordulsz, már a mult héten rendben lett volna a dolog, míg így alkalmasint késett egy kicsit. T. Alicet, ott időző volt kis olvasómat, öleld meg Forgó bácsi nevében — ha még gondol Forgó bácsira. — **Bühner Ernő.** Örömmel veszem tudomásul, hogy végre talpra álltál hosszas betegségedből. Most már ismét gyakrabban találkozom a soraiddal, ugy-e? — **Kovács Mariska.** Hogy K. Piroška most is olvasója-e a »Kis Lap«-nak, azt én valóban nem tudom; annyi ezer közt egyesekre nem emlékezhetem. Ha nagyon érdekel, akkor a kiadó-hivatalhoz fordulhatsz, mely a jegyzékből talán kiböngészi. — **Hercz Ilona és Sándor.** Melyötöké az a nagyon girbegörbe irás? Azért kérdelem, mert mint kezdőnek azt akarom tanácsolni: írjon vonalozott papiroson, akkor rendessé, csinosná fog az írása alakulni. — **Engel József.** Régibb utazásod rövid vázlatát szívesen olvastam el s bizvást ird le az ideit utadat is. Hogy azonban közölhető legyen, szükséges ám, hogy megfigyelj olyan dolgokat, részleteket, melyek az olvasót is érdekelhetik. Mert egy-két sorral említeni helyiségeket, az még nem utelírás. Ami H. gyógyfürdőt illeti, biz' az meglehet, hogy nem kellemes nyaraló hely, de hát nem is az a feladata, hanem az, hogy a szenvedő betegeknek gyógyulást nyújtson. Ez a fő. Hogy nyáron 29° meleg fürdőt használnak az még éppen nem meglepő. Itthon szép magyar földünkön, ahol bizony még melegebb a nyár, Pöstyénben, Trecsén-Téplizsiben, Herkulesfürdőben és még több hasonló gyógyhelyen 32° forró vízben izzadnak a betegek. — **Andreánszky Pisti.** Megelégedéssel vettem tudomást a vizsgálatod kitünő sikeréről. Jövőre is ugy lesz, nemde? — **Ifj. Lukács Gyula.** Mindkét rejtvényed jól van megszerkesztve, be is soroztam a közlendőkhöz és most csak hosszú fonál türelem szükséges, hogy a megjelenésüket is megérjük, mert hát tömördek hasonló várja már régen a megjelenést. — **Veisz Katicza.** Sajnálatomra a találkozás most nem lehetséges; napot és órát nem jelölhetek meg, mert a szerkesztőségi óra-rend a nyáron nem érvényes, hiába fáradsz. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Haksch Mariska (Nagy-Szeben, farkas-utca 7. sz.), ugyszintén **Endreffy Vilma** (Felső-Szeli) a nekik küldött képes levelező lapokat szívesen viszozzák hasonlókkal.